40 YIL SONRA

Yazan: Hasan Öztürk - 12 Mart 2009

Sabahın ilk ışıklarına eşlik eden bizim horozun tatlı nağmesiyle uyanıyorum. Bu gün sınıfta Çaydibi'ne gezi planladık. İçim içime sığmıyordu. Hemence bir gün önceden hazırlanan saç yağlısı ve yumurtalı dürümü özenle çantama yerleştiriyorum.

Okul bahçesinde toplanan arkadaşlarla birlikte, Cemal Dayı'nın gri renkli minibüsüne dolmuştuk.

Dutluk, Galala, Tekke ve kendi köyüm dışında bir köyü de ilk kez görecektim. Ahmet Hallemoğlu öğretmenimizin otoriter tavrı minibüste bile kendini hissettiriyordu. 15 dakika sonra köye vardık. Erzaklarımızı okula yerleştirdikten sonra gruplar halinde evleri ziyarete başladık. Çaydibi'nin insanları ile görüşüp, onlarla söyleşi yaptık, notlar aldık.

Bizi dostane bir şekilde karşılayıp, sorularımıza içtenlikle cevap verdiler. Bu arada konukseverliklerini de ihmal etmeyip, ikramda bulundular. Çok sevmiştim Çaydibi ve insanlarını…

Görevimiz bittiğinde tekrar ilkokulda buluştuk. Sınıflara geçip, azıklarımızı çantamızdan çıkardık. Okulda su olmadığı için kardeş okulun öğrencileri bize bakırlarla su taşıdılar. Karnımızı doyurduktan sonra çiğdem toplamak için kendimizi tabiatın o gizemli kollarına bıraktık. Dere tepe düz giderken, bazı arkadaşlarımızın zorlandığını ve dereye düştüğünü gördük. Dereye yuvarlanan arkadaşımız ise; M. Özalper'di.

Hava iyice kararmadan toplanıp, kardeş okulun öğrencilerime ve Çaydibili dostlara veda ederek tekrar Taşova'ya döndük.

Evet 9 yaşında gittiğim Çaydibi'ne 40 yıl sonra yine yolum düşmüştü.
Görevim dolayısıyla ve hayat mücadelesinin ağırlığı yüzünden bir türlü gitme fırsatı bulamadığım ÇAYDİBİ… Ne çokta değişmişti.

Bu sefer sabahın ilk ışıklarına horoz sesi eşlik etmemişti. Azığımı da yanıma almamıştım, her şey değişmiş, fakat ÇAYDİBİ insanının sıcaklığı ve dostluğu değişmemişti… 40 sene önce 9 yaşındaki çocuğu nasıl bağırlarına bastıysalar, şimdi de 50 yaşına merdiven dayamış emekli bir öğretmeni de yine bağırlarına bastılar.

Ömer Celep Hocamın yazılarında sıkça yer alan Kesik Musa Kahvesini aradım. Yerinde yeller esiyordu. Kahveyi bulamadım. Fakat Kesik Musa'yı buldum. Bu güleç

yüzlü adam buruk bir ifadeyle kahveyi kapattığını söylediğinde inanın bende üzüldüm. Ne anılar kaldı kim bilir?

Müsaade isteyip, Çaydibi sokaklarında dolaşmaya başladım. Şarıl şarıl akan çeşmelerden sular içtim. Çeşmelerden boşa akan sulara ise üzüldüm.

“Nereden nereye” dedim, kendi kendime. O arada Çaydibi’nin gülü Yunis geldi yanıma. Beni görünce sarılarak, “Hoş geldin Hocam” dedi. Taşova’ya sık geldiğinden çok iyi tanıdığım Yunis’e bende sarılarak “hoş bulduk” dedim.

Yunis’e ve Çaydibili dostlara veda ederek, 40 yıl sonra da olsa, onları ziyaret etmenin mutluluğu içinde Taşova’ya doğru yola koyuldum…

Yorum Ekle

Hasan Öztürk